

Sygn. akt IV CNP 53/11

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie ze skargi pozwanej E. B.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego
z dnia 19 listopada 2009 r.,
w sprawie z powództwa S. B.
przeciwko E. B. i W. R.
o nakazanie eksmisji z lokalu mieszkalnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 października 2011 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Pozwana E. B. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 19 listopada 2009 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., jednym z wymogów formalnych skargi o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem jest wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (powinno to nastąpić w wydzielonej części redakcyjnej skargi). W niniejszej skardze powołano jej podstawy, nie wskazano natomiast przepisu prawa, z którym kwestionowane orzeczenie ma być sprzeczne. Tymczasem nie ulega wątpliwości, że mimo popełnionych uchybień prawnych ostateczna treść wyroku sądu może odpowiadać prawu, tj. prawidłowo rozstrzygać o oddanym pod osąd roszczeniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2008 r., III CNP 50/08, OSNC ZD 2009, poz. 59). Dlatego też ustawodawca uznał, że wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest, zdaniem autora skargi, niezgodne, należeć powinno do tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi.

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., powinna zawierać między innymi „wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe” (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżący obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia. Zaznaczenia wymaga również, że zgodnie z 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., skarżący musi „wykazać” (nie tylko „wskazać”), iż wzruszenie

zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Musi więc ujawnić i przedstawić w skardze tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz w drodze stosownego wyводу dowieść jej istnienia. Zawarta w niniejszej skardze argumentacja nie może być uznana za prawidłowe (wystarczające) wypełnienie obowiązku nałożonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Skarga dotknięta wskazanymi wyżej brakami podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.